

רחל מרחלת על כל העולם

סביב העולם במזל טוב

יאנוש ושושי יונש
מי החתן האמיתי

הם עוד יהרגו אותי, אלה גופלים כמו זבובים. מה קרה להם? בהתחלה ניסו להסביר את זה בהלם המלחמה ודברים כאלה. אבל לפי מה שקורה, אני מתחילה כבר להאמין שזה איזה וירוס. אז הנה בא עוד אחד. עוד אחד שיוצא מהמגל, או מהשוק, או ממה שאתם רוצים, מלך השובבים העליונים, **יאנוש יונש**, הדיסקוטקאי הגודע, מתחתן גם הוא.

והוא נושא לו לאשה, ביום הראשון הבא, את העלמה החסודה **שושי לוי**, מי שהיתה חברתו הצמודה במשך ארבע השנים האחרונות, עד שהוא החליט סופית לסגור עניין. ויאנוש, מסתבר, החליט לעשות את זה ברצינות.

כי שושי היא בחורה רצינית. בוגרת האוניברסיטה בסיפרות עברית, וגם ללמוד מישפטים התחילה, מה שלא מפריע לה לעבוד גם כדיללת.

יאנוש, שהיה בזמנו ידידן של מיטב החתיכות בשטח, וביי ניהן מלכתיהן לשעבר **סגולה גורר**, מאושר ומאוהב עד הגג. פאקט. ליום-הולדתה העשרים-ושלושה קנה לאשתו העתידה מכר גית-ספורט, ולירח-החדש הוא לוקח אותה לטיול סביב-העולם. איפה יש עוד חתנים כאלה, איפה? בנרות צריך לחפש אותם. ואם יש כבר אחד כזה, אז הנה באה בחורה רצינית כמו שושי וסוחבת לנו אותה.

אבל את הצימוק האמיתי של הסיפור שמרתי לכם לסוף. כי חתנה האמיתי של השימחה הוא ללא-ספק כלב הרועה הגרמני הגדול והחבוב של יאנוש, **שאפט**. לכבוד המאורע הגדול תפרו לו חליפה מיוחדת, וקנו לו כובע צילינדר בן-אדמי, וביום הגדול יעמוד שאפט בפתח מועדון כלף שביפו. לצד המחר תנים מכל הצדדים, ויקביל את פני האורחים בנביחות עליונות. קיווייתי לערוך ראיון קצר עם שאפט, לשאול אותו לדעתו על כך שלהבא יאלץ להתחלק באדונו עם עלמה נאה, אבל לא הצלחתי. הוא מיהר לחזרה הכללית על מסיבת-החתונה.

את הזמר הצעיר **ניסים סרוסי**, זה שעלה משוט-מקום בכוחות עצמו, בלי יחסי-ציבור ועניינים, והפך לאליל החדש של הנוער, אתם מכירים כבר? אני, למשל, עד לרגע זה לא שמעתי עליו מימי (אבל זה לא קונץ, אני כבר לא נוער). ואז, לפתע, גונב לאוזני הטיפוח הבא. ואני מוכרחה, אבל ממש מוכרחה, לספר אותו גם לכם. שתראו מה הולך פה.

סרוסי, מסתבר, הוא זמר שובר-לבבות, השר על לבבות שבורים ועל כל מה שרק יכול לעשות לבר-אדם לבכות ולהיות עצוב.

הניסים

של ניסים

אולי דווקא בגלל זה מדהות איתו כל-כך הרבה ילדות טובות, ומעריצות אותו. והנה, מעריצה אחת תמימה כזאת נפלה בפה. שטן לה את הפח הזה אחד בחור פיקח, שהחליט לעשות חיים על חשבוננו הפרטי של סרוסי, ומעשה שהיה, כך היה. לפני כשבוע ימים התארח במלון ביקעת' הירח באילת בחור, שהציג עצמו כניסים סרוסי. הוא חילק חתימות בשפע, וערך ביקורים סטופים במיטותיהן של מחצית (בערך) מהחתיכות ששהו באותה עת במלון. אבל חתיכה אחת כזאת, מעובדות המלון, לא הסתפקה כניראה בלילה אחד. וכך, כשהגיע סוף-סוף ניסים סרוסי האמיתי לאילת, החלה מחפשת אותו בכל העיר,

ניסים סרוסי
מי מתחתן

מיטב הנוער - בתוך המים

מירי, שפיתרון בעיות זה המיקצור שלה, התקרבה מייד. דודו שלח יד מתוך המים, ובמשיכה אחת צירף אותה אל המתרחצים — תסרוקת ושילמתי-ערב וחלל.

אבל זה לא היה הסוף. ככה, כמו שכולם משתוללים להם ברוח-נעורים עולצת, הופיע במקום הזמר **יאנוש יונש**. רק הבחין בו הגברת, ניגש אליו והודיע: „אותו, למים, בלי כסף!“

אך יגאל, שזה-אך חזר ממסיבה במלון לרום והיה, מה שנקרא, קצת בגילופין, תפס מרחק בטוח מהסכנה הצהובה, הרים אצבע מאיימת והכריז: „אני שיכור, לא אחראי למעשי. מי שנוגע בי, אני הורג אותו!“

זה כבר נשמע קצת אחרת. לכן שיחררו את יגאל לדרכו, שלא יגשים את איזו או משהו. אחר-כך נערכה באחד מהדרי המלון סולחה, שנמשכה עד שעות-הבוקר. דודו, כטוב ליבו ביין, אפילו הציע לגבי שושן עוד עשרים-וחמש לירות, לתקן את האבו-עגילה שהתקלקלה.

כדי שיהיה לכם מושג במה עוסק מיטב הנוער.

השעה היתה שתיים בלילה, מוצ"ש. אבל לא באילת. שם, בעיר הדרום, חיים מסביב לששון. עובדה. שתיים בלילה — וברירת מלון ביקעת' הירח המתה מתרחצים. ביניהם קשה היה שלא להבחין באחדות מן המועד מדות לתחרות-היפוי מלכת-המים, שהש תתפן קודם-לכן בנשף בחירת נסיכת ים-סוף, ועימן הנסיכה המוכתרת עצמה, **לאה שוקר**.

מי שהצליח להתיק לרגע את מבטו, במאמץ ניכר, מחמקתיו של היפהפיות הצעירות, הבחין בוודאי גם בשני נציגים חשובים של המין החזק. היו אלה הברדן **דודו דותן**, והמנחה **דודו טופז** שהיה, אגב, אחד התורמים החשובים ביותר להצ' לחתן של נשף-הבחירה ששיגע את כל אילת.

דודו היה עליו יותר מתמיד. והרי הוא, כידוע, עליו לא-קטן. הפעם היתה לו סיבה טובה לכך. להיות מוקף יפהפיות מכל עבר — זה חלום ישן שלו.

הנה, לפתע, בלי אזהרה מוקדמת, הור פיעה בשטח תחרות לגמרי בלתי-מבוטלת. לכיוון הבריכה דידה בכל הדרה, על נעלי 15 הס"מ שלו, בחליפת-הופעה מטורנת ובתסרוקת אבו-עגילה משופצת. הזמר **גבי שושן**.

שן, שהבחין בסכנה המתקרבת, רכן מייד ולחש באוזנו של גברתן מאורחי המלון, ששחה לצידו: „חמישים לירות אם אתה זורק אותו למים.“ חמישים לירות זה לא פונקציה היום, כידוע, אבל העיקרון — זהו מה שחשוב.

יצא לו גברתנו מן המים, ניצח את שריריו היטב, לפת את גבי, שלוכותו ייאמר כי נאבק קשות, והשליך אותו ישר לתוך המים. עם תסרוקת וחליפה וחלל. דודו שלף וייצמן, כי מילה זה מילה, נתן לגברתן, כמובטח. זה, מצידו, הפגין פיזיר-פליי — התחלק בכסף עם גבי הרטוב, חצי-חצי.

רק הסתיימה העיסקה, הגיעה למקום אשת יחסי-הציבור, **מירי זיכרונ**, ממאר-ענות הנשף. הגברתן שם עליה עין, פנה אל דודו ואמר לו: „בסדר, עכשיו נראה אותך. חמישים לירות אם אתה זורק אותה למים.“

אין בעיות. דודו פנה אל מירי, מתוך המים, רמו לה להתקרב אל שפת הבריכה. „לא נעים לצעוק עליי כולם“, אמר לה. „בואי, התקרבי. את יודעת, היו המון בעיות היום.“

כדי לחזור על החוויה, וכאן ציפתה לה הפתעה מוחצת. רק הראו לה אותו, את האמיתי, התפרצה הקטנה: „זה, לא הוא! ניסים סרוסי שלי נראה לגמרי אחרת. הוא בילה פה שבוע ימים, ואני ישנתי איתו. זה לא ניסים סרוסי שאני מכירה. אותי אי-אפשר לרמות!“

לא עזרו לו לניסים כל טענותיו, שהוא הוא האיש האמיתי והמקורי, הוא ולא אחר. לא עזרו לו התמונות שהציג, התקליטים שהשמיע. הקטנה בשלה — ניסים סרוסי זה לא אתה!

וכי מה נותר לניסים לעשות, לבד מאשר לחפש את המתחזה שלו? „מה זה פה, כל אחד שמתחשק לו יעשה חיים על חשבוננו?“ הוא מתרעם. ובצדק, אם תשאלו אותו.

הגיבור מארץ עוז

האמרגן הידוע, נשוי ואב לילדים, חזר מן המלחמה, עייף, תשוש ושבע-קרבות. האשה הקטנה המתגעגעת הקבילה את פניו, כיאה לרעייה נאמנה שבעלה שב בריא ושלם מן התופת — באהבה, הערצה, חיבוקים ופינוקים למיניהם.

ימים כלילות תלתה עיניה בפיו של הגיבור, והאוזנה לסיפורי-הגבורה שלו. איך שכימטע הפסדנו את המלחמה, ואיך שאילמלא החברה האמיצים שלו, שעשו הכל ללא-לאות, היינו צריכים כבר לכבות כאן את האור, ואיך הוא, הבעל האמרגן היומיומי שלה, כימטע כבש את כל אפריקה במוידי, ורק בגולל איזו הוראה פזיזה מגבוה לא הגיע לקהיר יחד עם כל החברה האמיצים שלו.

וככל ששמעה יותר, גברה הערצתה, יותר ויותר. איך לא? גם הילדים, ששמעו את הסיפורים, השוויצו באבא הגיבור שלהם, וסיפרו לכל החברים, ובאמת — אפשר היה לקנא בהם.

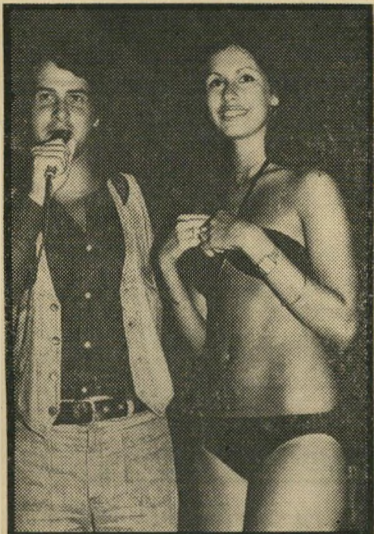
אבל פתאום, זמן קצר לפני שאור-אורטו תמלא שנה למלחמת יום-הכיפורים, קרה משהו, לגמרי במיקרה. יום אחד התכנסה האשה הנעי ריצה הקטנה עם כמה מחברותיה, לכוס קפה ולקצת רכילות בריאה ושם קיבלה את שוק חייה.

הבעל-האמרגן, עצמו לגיבור-מלחמה בפני בני-ביתו המת-מוגים, הפך באמת לאגדה של ימי המלחמה. אבל לא בדיוק בכיוון שהוא היה מעוניין לקבוע.

פתאום הסתבר שהגיבור אומנם הגיע למלחמה, אבל במצב עלוב מאד. מייד כהגיעו החל משתמש מכל מגע עם זירת-הקרב, בכל הדרכים האפשריות, למפקדיו סיפר מייד, למשל, שהוא חירש מרעם-התותחים, התחלה בתחלואים למיניהם, הציג אלף הצגות.

שלחו אותו לבדיקות. וכאשר הסתבר מעבר לכל ספק כי הוא מתחזה, וכי לצורך המלחמה עבר לצד האחר של מיקצועו, הפך לשחקן, נשבר ממנו לכולם.

במלחמת יום-הכיפורים, הוא היה החייל היחיד בצה"ל שאותו גידרו בקונצרטניה באמצע המידבר, והוא ישב במעצר משך כל זמן ה-מלחמה, וצפה בה דרך תייל. את הרגשתה של האשה אני משאירה לדימויכם. היא, שהערצתה לבעלה הפכה להיות מן המפורסמות, לא היתה מסוגלת לעמוד בנעוץ. כפרס על התרומת הגדולה, זכה הבעל-האמרגן בתביעת-גירושין.

דודו טופז (ורונית בדנק)
מי הבא בתור